

Martin Johansen

SKYGGEN OVER
MIACONDRA

*Når dronningen trues af snarligt fald,
Seks vil samles på hendes kald,
Men hadet vil stadig gløde.*

Skyggen over Niaconda – Uddrag fra kapitel 2 - Jægeren bliver den jagede

Fiskerne begyndte nu at komme frem med deres sparepenge.

"Behold jeres penge!" sagde Laquna og vinkede afværgende. "Måske er de to her efterlyste, og i så fald får jeg jo dusør for dem!"

Hun holdt en lille eftertænsksom pause, mens hun kiggede sig rundt omkring i den lille landsby og fortsatte så. "Hvis en af jer vil tage med mig til Daku, kan vi jo eventuelt dele pengene?"

Landsbyens øverste behøvede ikke at tænke meget over sagen og takkede sammen med alle beboerne Laquna hjerteligt, de kunne bestemt godt bruge lidt ekstra penge. Efter et hurtigt måltid mad tog hun og en ung fisker af sted med fangsten.

Omtrent da solene stod højest på den næsten skyfri himmel, nåede de Daku. Der havde ikke været problemer undervejs, da de to mænd havde fået stor respekt for Laquna.

Hun fik fiskeren til at vente udenfor, mens hun gik ind i kommandørposten med de to slukørede lovløse. Kort efter kom hun ud igen.

Hun smilede til den unge mand. "Der var vi heldige! Hele ti guldstykker i dusør!"

Da han fik sin del af dusøren overrakt, lyste den unge fisker voldsomt op og takkede Laquna mange gange. Derefter skyndte den glade mand sig hjem til landsbyen for at fortælle den gode nyhed.

Laquna fulgte ham med blikket, indtil han var forsvundet om hjørnet. Så sukkede hun svagt og rystede let på hovedet. De to fyre havde godt nok tilstået og var blevet idømt den sædvanlige straf for skændere, men der havde ikke været dusør for dem. Hun tænkte lidt sørgmodigt tilbage på den lille landsby, på deres næsten tomme forråds kamre og de overfaldne kvinder. Derfor tog hun en rask beslutning og betalte fiskeren af sin egen lomme, som efterhånden var godt slunken. De blev jo glade for pengene, og hun selv klarede sig nok, som altid!

Foreløbig gik turen til Visak, hvor Laquna var hyret til sit næste job. Mellem Visak og Daku, altså lige øst for søen Tvedon, lå imidlertid bjergkæden Morulv, der mod syd strakte sig helt ud til havet. Det gjorde det nødvendigt at finde et bjergpas for at kunne krydse Morulv, og derfor måtte Laquna først undersøge, om hun ville få brug for en fører.

Hun gik ind i den nærmeste kro og forhørte sig. Ikke alene kunne kroværten fortælle, at det for fremmede var uhyre vanskeligt at krydse Morulv, men han kunne også give hende navnet på en dygtig fører, som rent faktisk boede på kroen i øjeblikket.

Guidens navn var Alvar, og han så ud til at være et par år ældre end Laquna. Straks han hørte om opgaven, fortalte han med et bredt smil, at han selv stammede fra Visak og derfor kendte passet ud og ind.

Uddrag fra kapitel 2 – Skyggen over Niaconda af Martin Johansen

På et øjeblik blev de enige om en pris. "Hvis du ellers er klar, så lad os starte tidligt i morgen. Det tager nok tre hele dage at nå toppen og lidt mindre nedad!" sagde Alvar. Laquna bed sig ærgerligt i læben og overvejede sagen.

"Kan vi ikke starte her inden så længe? Jeg har på fornemmelsen, at noget voldsomt er under opsejling i Visak og er allerede et par dage forsinket," indvendte hun.

"Ved du da ikke, at de har sendt bud efter en kiwar?"

Hun nikkede med et smil og viste ham sin medaljon. Det var en kraftig skive af sølv, cirka tre fingre i omkreds, med to korslagte sværd prentet i overfladen. Et slangehoved med to små rubiner som øjne, prydede dens midte.

Ingen ved sin forstands fulde brug ville turde at bære en forfalskning, og kun få gange i Kredens eksistens var der blevet stjålet medaljoner.

"Jamen du er jo en kvinde, jeg mener...." Han afbrød skamfuld sig selv. "Hmh, det kan nok lade sig gøre, men det bliver hårdt, hvis det skal gå så stærkt!"

"Tænk ikke på mig. Bare vi kommer af sted hurtigst muligt, skal jeg nok følge med," sagde Laquna indtrængende.

"Mød mig om en time ved den østlige port, og vær klar til afgang. Vi kan nå et godt stykke inden mørket falder på," sagde Alvar efter et øjeblik. Han rejste sig og forlod Laquna for at gøre klar til turen.

Kiwaren gik hurtigt sin oppakning igennem og så omhyggeligt efter, at alle hendes sager var i orden. Vinden ville sikkert være kold deroppe, så hun gik ud og købte en god, tyk kappe til turen. En time senere stod Laquna ved den østlige port og ventede på Alvar. Han kom straks efter, og de gik af sted med det samme.

I starten så det ikke særlig slemt ud, men efter at have gået i en hel time forekom det Laquna, at de knap nok var nået hen til foden af bjerget, og hun begyndte derfor at blive lidt beklemmt ved tanken om den forestående vandring.

Igen fik kiwaren en fornemmelse af en alvorlig trussel for Visak, og hun fortsatte med fornyet energi.

Der skete ingen større uheld på vej mod toppen, bortset fra at Laquna fik en slem hudafskrabning, da hun på et meget stejlt stykke gled på en mosbeklædt sten. Hun rullede et stykke ned ad bjergskråningen, inden hun blev stoppet af et udgået, men heldigvis solidt træ.

Kiwaren ramte træet med ryggen, hvorved hendes rygsæk delvist tog af for stødet, og hun kom arrigt på benene. Hendes voldsomme temperament tog overtaget, og hun hvæste hidsigt ad Alvar, da han kom løbende ned for at høre, om der var sket noget. Vreden forsvandt dog omgående ved synet af mandens oprigtigt bekymrede ansigtsudtryk.

Efter et øjeblik hvil fortsatte de videre opad, og næsten samtidigt med, at den lille sol udsendte sit sidste gyldne skær for den dag og sank ned i det fjerne, nåede de et lille fladt område, som Alvar forklarede, at han ofte benyttede som lejrplads. Han fik hurtigt lavet et lille bål og snart derefter et varmt og mættende måltid mad.

De to talte ikke meget, Laquna for sin part var ikke den snakkesalige type, og Alvar fornemmede kiwarens ønske om at være i fred, så den eneste længere samtale, der foregik, var da de skulle aftale vagtplan.

Natten blev delt i fire vagter, hver på omtrent halvanden time, som de så skiftedes til at tage. Mange større rovdyr levede i dette bjergområde, og ikke mindst de tobenede gjaldt det om at være på vagt over for.

Uddrag fra kapitel 2 – Skyggen over Niaconda af Martin Johansen

Natten forløb dog stille og roligt, dyrene holdt sig væk fra ilden, og heller ikke de følgende dage stødte de to rejsende på fredsforstyrrelser.

Turen nedeften gik noget hurtigere. Laquna havde bedt Alvar om at sætte tempoet så højt, som det var forsvarligt, så den sidste nat havde de kun fået nogle få timers søvn. Kort efter dag gry på sjettedagen nåede de ud af skoven for foden af Morulv.

De fortsatte mod sydøst, og inden længe meddelte Alvar, at de snart ville nå hans fødeby.

"Vi skal blot over den lille høj der!" sagde han og pegede på noget, der i Laqunas trætte øjne lignede et mindre bjerg.

"Tror du ikke, vi er i tide?" spurgte han lidt efter. "Her ser da meget fredeligt ud!"

"Har de altid så mange bål i gang om morgenen?" spurgte Laquna og pegede på nogle store røgskyer, der drev op over højen.

Da Alvar tavst rystede på hovedet, trak Laquna sine sværd, og de satte begge farten op. Hurtigt nåede de toppen, hvor de forfærdede stoppede op.

De havde et glimrende udsyn over Visak, eller rettere det, der engang havde været Visak, for alle landsbyens bygninger var nu forvandlet til nedbrændte ruiner. Der steg stadig en smule røg op hist og her, så overfaldet var sandsynligvis sket tidligt i går, eller mere sandsynligt midt om natten.

Lamslåede gik de ned mod de sørgelige rester af Visak. Tavst ledte de efter overlevende, selvom det var omsonst. Ingen kunne have overlevet inden i husene, og der var ingen at se i umiddelbar nærhed af byen.

Tavse tårer strømmede ned ad kinderne på Alvar, da han fandt sine forældres hus, der var lige så forkullet som alle andre.

Laquna sank fortvivlet på knæ. Fortvivlet såvel som arrig hamrede hun en knyttet næve i jorden. Var hun bare ikke taget til Cagun, så kunne hun måske have nået at hjælpe dem!

Men i så fald havde Caguns kvinder endnu måttet leve med den daglige frygt for at blive overfaldet. Hvad var så den bedste løsning? Og fandtes der nogensinde det perfekte svar på sådan et spørgsmål?

Hun kom på benene igen og smilede lidt usikkert til Alvar. "Nogle gange er det et hårdt job at være kiwar!"

"Selvom du havde været her, er det ikke sikkert, du kunne have gjort noget. De må have været temmelig mange om det!" kom det med en bævende stemme fra guiden.

Efter at have gennemført ruinerne så godt det nu kunne lade sig gøre, rynkede Laquna øjenbrynene. "Underligt! Så vidt jeg kan se, er der ingen lig."

"De-de-de er vel brændt!" sagde Alvar, mens han kæmpede for at bevare kontrollen.

"Nej, min ven, knogler brænder ikke så let. Du kan se, at der stadig ligger skeletter af husdyr i staldene. Folk her er enten flygtet eller blevet ført væk!" konstaterede Laquna.

"Tror du, at mine forældre og de andre måske stadig er i live?" spurgte den unge mand med fornyet håb.

"Jeg tror intet, før jeg finder nogle flere spor, der fortæller om, hvad der egentlig er foregået her, men der er en lille chance, ja!" svarede Laquna forsigtigt.

De stod lidt i stilhed og betragtede den ødelagte by, som engang havde været så fuld af liv.

Endelig brød Laquna tavsheden og spurgte lidt for sig selv: "Kunne dette mon være ulvefolkets værk?"

Uddrag fra kapitel 2 – Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

Alvar svarede uden betænkning. "Nej. Jeg har boet her det meste af mit liv, og kun få gange har ulvefolket angrebet. Altid i de strengeste vintre! De ville aldrig have brændt landsbyen ned, og de ville kun have taget nogle køer eller heste!"

Laquna blev tavs, mens hun overvejede situationen. "Men der er så vidt jeg ved ingen andre fjendtlige grupper her omkring, så vi må hellere...."

"Finde et sted at slå lejre og hvile lidt ud!" afbrød Alvar, og han lød så bestemt, at Laquna ikke sagde ham imod. Desuden var den unge kiwar også temmelig udmattet, så hun fulgte villigt med, da han gik ud af landsbyen og fandt et passende sted, hvor de ikke kunne se resterne af landsbyen. Alvar lavede hurtigt et lille bål, og varmen gjorde godt efter den lange nattevandring. Laquna opdagede overrasket, at hun havde svært ved at holde øjnene åbne, men vidste, at faldt de i søvn nu, ville de ikke komme af sted før hen ad middagstid.

Kiwaren vågnede, da nogen ruskede i hendes skulder. Hun nærmest fløj op og havde nær slået Alvar ned, inden hun opdagede, hvem det var. Hun missede med øjnene.

Solene stod højt på himmelen. "Hvor lang tid har jeg sovet? Hvorfor vækkede du mig ikke?" snerrede Laquna arrigt.

"Det er omkring middag, så du har sovet flere timer, og jeg vækkede dig ikke, fordi jeg selv har sovet. Det var altså bare min mening at lade dig sove lidt, men jeg må være faldet i søvn lidt efter dig og er først lige vågnet."

Han smilede og strakte sig gabende. "Men jeg tror i øvrigt, at søvnen har gjort os begge godt. Skal jeg lave noget mad, inden vi tager tilbage?"

"Beklager, men der er ikke tid til mad nu. Der må ledes efter spor, mens de stadig er nogenlunde friske!"

Bandende begyndte hun at gøre klar til eftersøgningen af Visaks beboere. Hun tog begge sine sværd frem. De var simple af udformning, men perfekt afbalancerede og specielt fremstillet til hende som en gave fra en taknemmelig smed, hun engang havde hjulpet.

Hun svingede dem prøvende i luften og spændte dem så fast på ryggen i to korslagte skeder.

Alvar stod bare måbende og så til, mens Laquna pakkede sit udstyr ud, prøvede det efter og spændte det fast på rette sted.

Hun tog også et par af de Khasta, som hun med held havde brugt ved Cagun, og spændte dem fast ved anklerne.

Det sidste, hun tog frem, var en armbrøst samt en flad beholder med bolte, som blev spændt fast ved hoften, så den ikke ville genere hendes bevægelser. Armbrøsten beholdt hun i hånden.

Hun vendte sig lidt forbavset mod Alvar, som stadig stod med åben mund og stirrede.

"Hvad venter du på? Skal du ikke gøre dig klar?"

Han rømmede sig forvirret. "Klar til hvad?"

"Til turen tilbage over Morulv, selvfølgelig!" Hun så lidt overbærende på ham. "Ja, nogen må jo fortælle kommandøren i Daku om det her!"

"Men vil de tro os?" spurgte Alvar lidt betuttet.

Laquna lo. "Tro os? Det bliver kun dig, de kommer til at tro på. Jeg vil prøve at opspore dem, hvem end det så er, og finde ud af, hvad der er sket med folkene her!"

Alvar så bestyrtet på Laquna. "Siger du, at du vil drage alene gennem ulvefolkets område?"

Uddrag fra kapitel 2 – Skyggen over Niacondra af Martin Johansen

"Nej!" svarede hun med svindende tålmodighed.

"Jamen, du sagde da lige..."

Hun afbrød. "Nok snak! Jeg sagde, at jeg vil prøve at finde Visaks beboere. Hvis det betyder, at jeg skal igennem ulvefolkets område, så gør jeg det, men det er jo ikke sikkert. Måske er angrebet kommet fra havet, og i så fald kan jeg jo ikke gøre meget."

Efter at have tænkt sig om et øjeblik tog hun sin medaljon af og rakte ham den.

"Her, giv den til kommandøren i Daku. Det er kiwarernes tegn, og han vil undersøge sagen - enten fordi han tror dig, eller for at finde ud af, hvor du har stjålet den!"

Alvar tog ærbødigt imod halskæden. "Tror du alligevel ikke, at vi skulle..." Med et skrig faldt han bagover med en bolt i skulderen.

Lynhurtigt kastede Laquna sig til siden, netop som endnu en bolt hvinede forbi, dér hvor hendes hoved havde været et øjeblik forinden. Kiwaren rullede rundt, og idet hun kom på benene igen, havde hun selv en bolt klar på armbrøsten. Hun tog hurtigt sigte og skød ind i buskadset mod det sted, hvor angriberen burde befinde sig.

Et dæmpet brøl derindefra lod hende vide, at boltten havde fundet sit mål, og hun var allerede på vej fremad, da snigskytten uventet brasede ud af krattet. Et øjeblik stod den ellers så frygtløse kiwar fuldstændig lamslået over det skrækindjagende væsen, der tårnede sig op over hende.

Det var mere end to meter højt og meget muskuløst med kraftig brunlig hårvækst overalt, kun iklædt en sort lædervams. Alt dette skræmte ikke Laquna, hun var så vant til at slås mod store, behårede og grimme krigere, men hovedet!

Resten af kroppen kunne med lidt god vilje godt kaldes menneskelig, men hovedet var unægteligt skræmmende meget lig et vildsvins. Små røde øjne, spidse ører og en bred tryne. Sidst, men ikke mindst, var der de store hjørnetænder, som stak op fra undermunden, hvorfra savlet dryppede ned ad hagen.